

lesarabrøv

Drykkur úr Hyldiblómu:

Í hesum døgum blómar Hylditræið uppá tað besta, við hvítum vøkrum blómum. Træið sæst blóma í nærum hvørjari bygd, men fá munnu helst geva sær far um, at tað ber til at gera eina vælsmakandi saft burtur úr hesum blómum. Undirritaðu hava roynt hetta við góðum úrsliti.

Her er uppskriftin:
20 hyldiblómtyssi uttan legg
25 gr. citrónsýru (fæst í Gongini, og helst eisini á apoteki)
2 spsk. citrónsaft
500 g. melis + 500 gr. putursukur
1 litur kókandi vatn

2 teskei flótandi atamon ella ½ tsk. atamonpulvur.

Koyr alt í eitt ílæt, men ikki atamon. (Skola blómtyssini áðrenn).

Stoyt kókandi vatn út-yvir.

Koyr síðani atamon í. Lat tað standa og trakta í 5 dagar við loki í.

Sila saftina. Koyr hana í atamonskolaðar fløskur. Set propp á dagin eftir. Drykkurin kann tynnast við ísvatni. Smakkar eisini væl heitur, og er góður, tá ein hevur krin.

Stuttligt hevði verið um onkur lesari hevði

Blómendi er tað ikki, men eitt Hylditræ er tað so í hvussu er.

onkra uppskrift av onkrum øðrum gróðri, sum ein kann gagnnýta.

Heilsan
Petricia Christiansen
Anna Olafsson
Skála

PS: Møguliga kenna ikki øll hvussu hylditræið sær út, kanska tað hevði verið eitt gott hugskot at sett eina mynd av einum blómendi hylditræi í blaðið.

Eygleiðari

Í Dimmalætting leygar-dagin stendur eitt lesarabrøv undirskrivað ein eygleiðari.

Tað er púra rætt, ið hesin skrivar um allar tær hálvu og fri bilettir, sum fólk hava um hendi. Tað kann eingin virksomheit bera seg figgjargliga, tá inntøkan er millum nakað og einki.

Teir allar flestu fólkapensionistar vildu gleðiliga goldið fullan ferðaseðil heldur enn at returnar skulu halda uppát. Eg dugi ikki at siggja nakra meining við hálvu ferðaseðlunum hjá teim, sum eru blivin 67 ár, tað eru fleiri av teim fólkunum, sum eru røsk til arbeiðis

og arbeiða t.d. á flakavirkjum, sum er alla æru vert.

Undarligt sær tað út, at ein maður, sum fer til arbeiðis, skal gjalda hálvan ferðaseðil til og frá sinum arbeiðsplássi, tí hann hevur fylt 67 ár. Hann fær jú somu løn sum hini og pensión afturat.

Sama sum við hesum pensionisti kann vera ein ungur maður, nýsettur í búgv við storum lánun til síni hús, hann kundi eisini trøngt til ein hálvan ferðaseðil so av og á.

Nei, takið hasa olmussugávuna, sum hendan eykahjálpin skal eittast at vera, burtur og latið okkum gjalda tann heila

ferðaseðilin, alt annað skapar bert ónøgd millum fólk.

Tað er ikki bert við bussunum hetta ger seg galdandi, við ferðaskipunum er sama skilið. Ein vanligur pensionistur ferðast so litið, at hann leggur ikki so nógv í hendan hálva ferðaseðilin.

Lagt skal verða afturat, at tað eru ikki bert pensionistar, ið hava hálvan ferðaseðil, tað eru ikki so fá, sum bert við at hava eitt ella annað skriv frá Almannastovuni, eisini koma undir somu skipan.

Ein samdur
eygleiðari

Stundin er komin

— til at gera ein nýggjan Tjóðveldisflokk, ein erlendskan Tjóðveldisflokk. Tann upprunaligi (erlendski) Tjóðveldisflokkurin hevði tveir høvuðstættir, sum undirskrifaðu floksins demokratisku stevnu: a) føroyingar skuldu sjálvir ráða í Føroyum, og b) eingin stætt í samfelagnum skuldi hava nokur framhjárættindi.

Í kreppuni, sum nú er, sæst tyðuliga, hvussu grundiga høgaramenninir, sum nú hava ræðið í flokkinum, hava svikið hesar høvuðstættirnar. Alt sjálvbjargnistos er burturbeytt; teir hava kastað saman við Sambandsflokkinum. Fiskimenn og tey arbeiðandi yvirhøvur verða vanvird, dykt undir í skatti og tolli og í mongum førum rikin frá húsi og heimi. Samstundis fáa landsskaðilgir trolaraeigarar milliárdir í sosialhjálpi, hóast teir áttu at sitað í Skansanum upp á vatn og breið, tí teir hava oytt fiskin undir Føroyum.

At tað júst nú er lotan at stovna ein ektaðan Tjóðveldisflokk, sæst av øllum solarmarkjum burturi og heima. Tjóðveldisflokkurin (hereftir nevndur Finnogaflokkurin) hevur opinlyst og skammleyst vist, at hann er bæði sambandsflokkur og fólkaflokkur í senn. Kreppan ropar eftir einari nýggjari politiskari kraft, sum kann vísa leið burtur úr tí bølamyrkri, sum ein astronomiskur ódugna-

skapur hjá teimum stýrandi hevur ført okkum út í. Eisini heimspolitiskt er nógv broytt: friðarrørslan hevur vunnið, vandin fyri stórkriggi millum eystur og vestur er burtur, stóðin í Mjorkadali verður helst skjótt niðurløgd, mótsetningarnir høgara/vinstra og sosialisma/kapitalisma hava fingið annað innihald.

Stutt sagt: talvan er rein. Nú ber til at byrja av nýggjum og gera ein *realistiskan sjálvbjargnisflokk*, sum letur gomul her- og gallrøp fara, og sum tekur støðu út frá nútíðarinnar veruleika, miðar seg eftir fólksins gagni og stingur út í kortið samsvarandi. Hetta er ein flokkur, sum hvørki bindur seg til høgri ella vinstru, men sum byggir á fritt vinnuligt virksemi, demokrati, rættvísi, sosial trygd og umsorgan fyri umhvørvinum.

Góðu tit, sum enn eru í Finnogaflokkinum! Stigið eitt fet til viks og hyggið at skilinum. Hvát skulu vit við loysingarnistum og yvirtøku av fólka Kirkjuni, tá veruleikin er settur saman av EF, bláðypiskreppu, oyddum fiskastovnum, 12 milliárdum í uttanlandsskuld og einum fólk, sum ikki hevur fyri mat og klæði?

Skulu luftholini í Kalsoynni, vandalisman á Gømlurætt og delirium tremens undir Vestmannasundi vera okkara leið «fram í ljósan dag», sum tað hugtakandi blað-

ið «4. September» plagar at taka til?

Tá eg sigi, at tann nýggi flokkurin skal vera erlendskur, so hevur tað sína grund í tí, at søgan hevur vist, at Erlendur Patursson hevði rætt í næstan øllum. Hann var tann idnasti fortalari fyri at flyta fiskimarkið út, at umleggja til flakaframleiðslu, at reka trolararnar av landgrunninum, at rokja heimasjógvin, stutt sagt: at leggja grundarlag undir *sjálvestodugt foroykskt land*.

Frá høvðinum skalt tú hvalin skera. Vit hava ikki brúk fyri yvirtøkum til pynt ella útlivaðari nationalromantik.

Tað, sum um ræður, er at skapa eitt samfelag, sum ber seg. Tí er brúk fyri einari nýggjari politiskari kraft, sum beinir fyri tí gamla og landskaðiliga oyðsli og breggpolitikkinum.

Finnogaflokkurin stendur upprættur enn. Men tað er bara tí, at hann hongur um herðarnar á sínum borgarligu vinum. Tá teir sleppa honum — og tað kann henda hvønn dag, tað skal vera — so smellur hann í túnið sum tann tvøgan, hann er.

Erlendistur